

Ἡ Θεία Κηδεμονία καὶ ἡ Βοήθεια τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

Ἀπὸ τὸν θαυμαστὸ Βίο τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ Νέου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ*
(† 15.12.956)

Κάποτε, τὸ Ἅγιον Πάσχα, ἐπεθύμησε ὁ Ὁσιος νὰ φάγη τυρὶ νωπὸ καὶ ἐμέμφετο τὸν ἑαυτὸ του ὡς λαίμαργο καὶ κοιλιόδουλο, διότι ὠρεγόταν σαρκικὰ θελήματα τότε ἐμφανίσθηκε πίσω του ἄνθρωπος μὲ πάταγο στὴν γῆ, ποὺ ἀκούσθηκε τρεῖς φορές, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του τυρὶ νωπὸ καὶ μόλις τὸ ἔδωσε στὸν Ὁσιο ἐγένεε ἄφαντος.

Αὐτὸ τὸ ἐφάνερωσε ὁ Ἅγιος ἀργότερα στὸν φίλο του Δημήτριο, ὄχι γιὰ νὰ ἐπαινεθῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν καταλαλήται ὁ Κύριος. Διότι ὁ Δημήτριος ἔλεγε σὲ κάποιους ἀδελφούς, ὅτι δὲν εὐρίσκονται πλέον ἄνδρες θεῖοι καὶ ὅτι ἐσέβεσθησαν τὰ θεῖα χαρίσματα τῶν παλαιῶν καὶ δὲν φαίνονται πουθενά:

«Ποῖός σέ καιρὸ ἀνάγκης ἔχει τὴν χάρι νὰ ἀξιῶνεται τέτοιας προνοίας ἀπὸ τὸν Θεό, ὥστε νὰ δέχεται τροφὴ ἀπὸ Ἀγγελικὴ χεῖρα;»...

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ Ὁσιος, ἐμειδίασε ὀλίγο καὶ τοῦ εἶπε:

«Φίλτατε Δημήτριε, ραθυμία πλείστη σοῦ ἐγέννησε αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς λόγους καὶ λογισμούς... Ὁ Θεὸς εἶναι ὁμολογουμένως φιланθρωπότατος καὶ κηδεμονικώτατος καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πιὸ ἐπιμελητὴς καὶ ἀπὸ πατέρα· κανέναν δὲν ἀποστερεῖ ἀπὸ κάθε γενεά, οὔτε ἀποκηρύττει, ἀλλὰ κηδεταὶ καὶ ἀξιῶνι θεῖων χαρισμάτων ὡς φιλόπαις πατήρ, καὶ ὅποια ἐπιθυμία ἐκφράσει αὐτὸς ποὺ τὸν φοβεῖται, ἂν δὲν δλάπτῃ τὴν ψυχὴ του, δὲν τοῦ τὴν στερεῖ!...»

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, τοῦ ἐφάνερωσε τὸ θαυμάσιο ποὺ ἀναφέραμε πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Τὸ ὅτι ὁ κάθε πιστὸς ἔχει φύλακα Ἅγγελο τῆς ζωῆς του, ὁ θεῖος Πατήρ τὸ μαρτυροῦσε ἐκ πείρας καὶ τὸ ἐδηγεῖτο. Ἐλεγε, ὅτι ἄλλοτε ἔβλεπε τὸν Ἅγγελο ὡς γέροντα, ἄλλοτε ὡς νέο καὶ ἄλλοτε ὡς πολὺ μικρὸ παιδί· διότι ὁ Ὁσιος περιφερόταν πολλὲς φορές τὴν νύκτα στὴν ἔρημο καὶ ἔβλεπε τοὺς Ἅγγελους καὶ δὲν φοβόταν καθόλου οὔτε δείλιαζε ἀπὸ βροντές, ἀστραπὲς ἢ ἄγρια θηρία.

Κάποια νύκτα ποὺ ἔδρεχε δυνατά, εἰσῆλθε σὲ κάποιον σπήλαιο καὶ προσευχόταν κατὰ τὴν συνήθειά του. Τότε ἦλθε καὶ μία πάρδαλις καὶ ἔπεσε δίπλα του. Ὁ Ὁσιος τῆς ἔριξε λίθο καὶ τὴν ἐδίωξε καὶ ἐκεῖνη βγήκε ἀτάραχα καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἀγριεῦση ἐναντίον του...

Κάποιοι μάλιστα τὸν ἐρωτοῦσαν πῶς δὲν ἐφοβεῖτο νὰ περιφέρεται τὴν νύκτα σὲ ἔρημο καὶ πολὺ ἄγριο βουνό. Καὶ ὁ Ὁσιος ἔλεγε:

«Ὅσο μὲ φυλάγει ὁ φύλακας τῆς ψυχῆς μου Ἅγγελος, δὲν φοβοῦμαι οὔτε ἀστραπές, οὔτε θηρία, οὔτε τίποτε ἄλλο· ἂν ὅμως Αὐτὸς μὲ ἐγκαταλείψῃ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου, τότε φοβοῦμαι καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ὅταν πίπτουν!...»

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 311/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2002, σελ. 192. Ἀπλοποιήσις ἀπὸ τὸ ἔργο «Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ νέου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ», §§ 21-22, Edition: T. Wiegand, Milet. 3.1. Der Latmos, Berlin 1913, p. 118.